

СТЕФАН НИКОЛОВ
МИЛИОНИ ГРАДУСИ

chitanka.info

или историята на проф. Паричков

Студентите, които се разхождаха в парка, запомниха дълго тази прекрасна пролетна утрин. Професор Паричков се разхождаше — губеше си времето. Сам по себе си този факт за повечето беше невероятен, но имаше и още нещо — той беше весел. За тези които го познаваха от по-малко от десетина години, т.е. всички студенти и повечето колеги от университета, това беше наистина едно малко чудо.

Веселин Паричков беше млад (около тридесет и пет) и многообещаващ физик, но изключително затворен в себе си и малко сприхав. Във всеки случай той никога не беше весел. Това беше и причината много студенти от английския факултет да го наричат Stormy McCloud, а тези от другите факултети (без физичния) — просто Буреносен Облаков, което впрочем значеше едно и също. Физиците обаче го познаваха като Професора–Сърце. И бяха прави. Цялата му затвореност беше резултат от нежеланието му да бъде наранен — той всъщност беше изключително чувствителна натура и когато понякога дочуеше прякорите си зад гърба си един внимателен наблюдател би забелязал странно проблясване в окото му — сълза, но внимателни наблюдатели никога нямаше.

Преди десет години той напълно отговаряше на името си. Беше весел, открит, влюбен младеж. Съдбата обаче го наказва. Тъкмо когато защитаваше доктората си по физика за възможностите за осъществяване на контролиран термоядрен синтез в ограничено пространство — енергията на бъдещето — при нелеп инцидент загинаха родителите и любимата му. Бяха го посетили в общежитието, където той им беше разказал за проекта си, и тъкмо тръгваха с колата когато един камион ги блъсна. Майка му и баща му бяха умрели на място, но тя беше още жива, когато той се втурна по стълбите. Последните и думи бяха да не се отказва от проекта. И той не се отказа. Стана професор и използваше всеки свободен миг за да работи. Затвори се. Единствено студентите му понякога можеха да забележат стария пламък на въодушевен от физиката младеж в очите му. Но той никога не беше весел.

До тази сутрин. За първи път от десет години той чуваше песните на птиците, а те, сякаш разбрали стойността на този миг, пееха

най-прекрасните си песни. Всички в хор. Славеи, чучулиги, косове, червеношийки, дори врабците пееха най-красивите си мелодии, за да покажат на този глупав човек, какво беше загубил през тези десет години. За първи път той вдишваше прекрасния аромат на най-различни цветя. За първи път той забелязваше красотата на току-що излистилите храсти и дървета и очарованието на цъфналите цветя. За първи път чувстваше нежните милувки на топлото пролетно слънце. И се шляеше, наслаждаваше се на всичко. За първи път се чувстваше близко до успеха, за пръв път усещаше, че ще успее да изпълни последната воля на любимата си. И беше весел.

Дребна подробност му се струваше станалото вече рутинно ходене до министерството за пари. С неудоволствие погледна часовника си и видя, че приближаваше времето по което започваха работата държавните чиновници. Много пъти вече беше ходил да моли за допълнителни средства, повечето шефове го познаваха и бързо, макар и все още с неудоволствие и някаква странна стиснатост, му даваха необходимите минимални парични средства за да продължи работата си. Той ги презираше като некадърниците, каквито повечето си и бяха, но ги молеше, защото от тях зависеше изпълнението на дълга му. Те го презираха като просяк, какъвто, в известен смисъл, той си и беше, но му даваха, защото не искаха да се разправят с един луд (както те си мислеха) учен. Този път обаче шефът беше нов. Беше дошъл с новия министър, за когото професор Паричков не знаеше, защото не се и интересуваше. На професора това отначало не направи впечатление. Но всичко се промени, когато не даде парите. Новият министър лично ревизирал управлението на предшествениците си и се възмутил от „подаванията“ в размер на почти една трета от неговата заплата месечно. Забранил ги. Нищо не помогна. А точно сега трябваше да започнат сериозните експерименти. За тях трябваша най-много пари, а парите от университета и досега не бяха достатъчни.

Тогава започна ходенето по мъките. Професорът започна да обикаля по министерства и фирми. Почти наизуст научи речта с която понякога успяваше да изкопчи минимална еднократна помощ: „Това е нещо велико, господине, контролиран термоядрен синтез в минимален обем при минимална опасност. За това на руснаците им трябват реактори ТОКАМАК с размерите на физкултурен салон и огромни магнитни полета при невероятни мерки за сигурност и пак получават

по-малко енергия отколкото влагат. Става дума за милиони градуси. Аз ще ги овладеея в обем малко по-голям от пералня или фризер при многократно по-малки рискове с к.п.д. около осемдесет и пет процента. Себестойността на евентуално полученото електричество ще е наполовина от тази в АЕЦ при много по-малък риск от авария и нулево замърсяване дори при експлозия. На крачка съм от успеха, господине. Всичко е теоретически обосновано, имам и частични резултати от експериментите. От икономическа гледна точка риск почти няма, а бъдещите печалби са огромни — става дума за енергията на бъдещето. При това са ми необходими минимални инвестиции.“ Повечето не разбираха и половината от речта му, освен може би икономическата част, но професора беше наивен и не включи конкретните господа в речта си, не обеща никому директорски пост в бъдещата компания, та той не се замисляше дори, че и той може да забогатее. Той беше патриот и то истински — мислеше всичко да прехвърли на България, да се съвземе родината. И почти не получи пари.

Тогава започна лудостта. Той стана нетърпелив, нещо съвсем непривично за него, за да пести започна да си спестява и минималните мерки за сигурност. Продаде боксониерката си и се премести в университета за да прави опитите си нощем, когато нямаше никой, който да пострада при евентуална авария. Единственото разумно нещо което направи беше, че посвети и няколко студенти, които в последствие довършиха делото му САЩ, където емигрираха, и забогатяха, и основаха фондация „Паричков — Професора-Сърце“, и построиха втората в света ТЯЕЦ (термомодерна електроцентрала) в България безплатно (те също бяха патриоти, но прагматични патриоти, които бяха осъзнали, че на България най-добре може да се помогне от чужбина), но при условие, че бяха уволнени всички отказали пари на Учителя им. А какво стана със самия Паричков, ли? Един ден откриха на мястото на половината университет огромна дупка в земята. Експертите единодушно решиха (макар и да не успяха да си го обяснят), че на мястото се бяха вихрили милиони градуси...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.